

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **K. L. L.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, na základě zmocnění zákonné zástupkyně žalobkyně T. B. L., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-628/ZA-ZA14-HA08-2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2015, č. j. 42 Az 1/2015 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobkyně podala prostřednictvím zákonné zástupkyně dne 26. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Jako důvody její zákonná zástupkyně uvedla, že chce, aby měla její dcera lepší život a aby mohla být nablízku svému biologickému otci, který v České republice žije. Chce, aby tu obě mohly zůstat a dcera zde mohla studovat, ve Vietnamu jsou přeplněné školy a obává se, že by tam dcera nemohla chodit do školy. Zákonná zástupkyně i žalobkyně v České republice žijí poslední dva roky (od června 2013), přičemž před tím žily zhruba deset let ve vlasti.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-628/ZA-ZA14-HA08-2014, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který její žalobu zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti

z důvodu absence posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ve vztahu k možnému zásahu do rodinných práv cizince, kterou žalobkyně vznesla v průběhu jednání před soudem, soud uvedl, že byla podána opožděně, neboť ji „nelze subsumovat pod obecnou námitku nepřezkoumatelnosti obsaženou v žalobním bodě b) podané žaloby“. Nemohl se jí zabývat ani *ex offio*, neboť by se muselo jednat o nepřezkoumatelnost bránící přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek. Žalovaný se však otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu zabýval a nehodnotil ji pouze „z úhlu pohledu námitky, kterou žalobkyně neuplatnila ani v rámci správního řízení a prvně ji uplatnila až v rámci ústního jednání před soudem“.

[4] Krajský soud podrobně a s odkazem na odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48) zhodnotil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatečné označení žalobkyně ve výrokové části rozhodnutí, když byla identifikována jménem a příjmením, datem narození a státní příslušností, a nikoliv též údajem o místě pobytu. Na základě uvedených identifikačních údajů totiž nemůže být sporu o její spolehlivé identifikaci a nehrozí záměna žalobkyně s jinou osobou. Místo hlášeného pobytu má v praxi význam především pro účely doručování, přičemž napadené rozhodnutí bylo bez jakéhokoliv problému doručeno dne 6. 1. 2015, jak krajský soud zjistil ze správního spisu.

[5] Ani námitka, že v rozhodnutí žalovaného nejsou uvedena relevantní zákonná ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno, není dle soudu důvodná. Žalovaný je neuvedl v návěti výrokové části rozhodnutí, ale přímo v samotném výroku, což soud považuje za možný postup správního orgánu, který není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tento závěr opírá o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 58. Jelikož způsob, jakým žalovaný v daném případě označil ve výroku zákonná ustanovení, z nichž vycházel, nebyl na újmu srozumitelnosti napadeného rozhodnutí, neshledal soud námitku důvodnou. Stejně tak nepřisvědčil žalobkyni, že součástí výroku má být též uvedení kompetenčního ustanovení, neboť tento požadavek nemá oporu v zákoně (§ 68 odst. 2 správního řádu) a v daném případě není pochyb o tom, že ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán (pravomoc a působnost žalovaného vyplývá přímo ze zákona o azylu). Stejný postoj zaujal i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48.

[6] Ve vztahu k námitkám neudělení tzv. humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, krajský soud upozornil, že se jedná o rozhodování na základě správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS), proto se zabýval pouze tím, zda žalovaný jednal v mezích správního uvážení, které mu zákon svěřuje. Posouzení otázky udělení, resp. neudělení, tzv. humanitárního azylu podléhá soudnímu přezkumu jen z hlediska, zda závěr správního orgánu vychází z dostatečných podkladů a je logicky správný. Soud vyslovil, že „žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně, když současně přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu, načež v intencích správního uvážení dospěl k jednoznačnému závěru, že u žalobkyně nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu“, a rozhodné okolnosti byly „ze strany žalovaného zjištěny a objasněny v dostatečném rozsahu, načež přijatý závěr žalovaného není se shromážděnými

pokračování

podklady v logickém rozporu“. Rozhodnutí žalovaného není dle krajského soudu nepřezkoumatelné, přičemž poukázal na skutečnost, že na udělení humanitárního azylu není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, a jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Rovněž nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy. To vše za situace, kdy žalobkyně výslovně o udělení humanitárního azylu nežádala, takže žalovaný o jeho udělení mohl uvážit toliko v intencích obecných tvrzení žalobkyně, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, č. 2289/2011 Sb. NSS). Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že důvodem pro udělení humanitárního azylu nemůže být ztížená možnost umístění žalobkyně do „slušné“ školy, či skutečnost, že školy jsou ve Vietnamu přeplněné. Žalovaný zohlednil životní situaci žalobkyně a možností udělit humanitární azyl se zabýval a své závěry odůvodnil.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že její biologický otec žije v České republice, a žalobkyně s ním má velmi dobrý vztah, přičemž vycestováním by se tento vztah narušil, což by bylo v rozporu se závazkem České republiky plynoucím z Úmluvy o právech dítěte, neboť *„snaha o společné soužití nemusí být v každém jednotlivém případě vždy důvodem pro udělení humanitárního azylu“*. Nadto soud zmínil, že biologický otec žalobkyně má novou rodinu a žalobkyně s ním nežije ve společné domácnosti, otec neplatí na žalobkyni žádné výživné, občas se navštěvují, telefonují si a biologický otec někdy žalobkyni poskytne dárek. Souhlasil s názorem žalovaného, že v případě návratu žalobkyně do země jejího původu nedojde k porušení závazků České republiky plynoucích z mezinárodního práva, když *„dosavadní pobyt žalobkyně na území České republiky v trvání necelého jeden a půl roku v porovnání se jejím desetiletým pobytem ve Vietnamu není způsobit k učinění závěru, že u žalobkyně nastal takový stupeň integrace, který znemožňoval její vycestování a návrat do Vietnamu“*. To i s ohledem na dosavadní intenzitu kontaktů s biologickým otcem.

[8] Námitku, že žalovaný nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům a informacím poskytnutým žalobkyní v rámci pohovorů (či je zlehčoval) opodstatněnou neshledal. *„Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný při učinění závěru, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany, vycházel z výpovědi samotné žalobkyně, její zákonné zástupkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu.“* Se shromážděnými podklady se ani žalobkyně, resp. její zákonná zástupkyně, nechtěla seznamovat, byť dostala možnost tohoto práva využít. Soud zdůraznil, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany *„byla snaha žalobkyně, jež byla realizovaná prostřednictvím její zákonné zástupkyně, aby došlo k legalizaci jejich pobytu na území České republiky, a to s ohledem na skutečnost, že tady chtějí zůstat a pracovat, jakož i z důvodu, aby žalobkyně zde mohla chodit do školy a studovat. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla totiž podána až dne 26. 11. 2014, tj. poté, co žalobkyni uplynula lhůta k opuštění České republiky na základě výjezdního příkazu s platností do 21. 11. 2014“*. Žalobkyně z hlediska ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu neuvedla žádný azylově relevantní důvod. U žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany ani podle ustanovení § 13, ustanovení § 14, a ustanovení § 14a zákona o azylu, což žalovaný v dostatečné míře zdůvodnil, přičemž se zabýval i tím, zda je možno žalobkyni udělit ve smyslu ustanovení § 14b zákona o azylu

tzv. doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany.

[9] Soud ve vztahu k legalizaci pobytu žalobkyně konstatoval, že úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a upozornil s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, a ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, že azylové řízení slouží k jiným účelům, kdy potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu. Rovněž připomněl, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost (i časově), což žalobkyně neučinila.

[10] Krajský soud souhlasil, že je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého azylového příběhu, avšak v nyní projednávané věci žalovaný nikterak nezpochybňoval skutková tvrzení žalobkyně, a nebylo tudíž třeba shromáždit důkazy, které by věrohodnost výpovědi žalobkyně, resp. její zákonné zástupkyně, vyvracely nebo zpochybňovaly. Podstatou posuzovaného sporu je skutečnost, že žalobkyní tvrzené důvody nejsou relevantními zákonnými důvody pro udělení azylu.

II. Kasační stížnost a další podání

[11] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky a nedostatečně se vypořádal s žalobní argumentací, když pouze převzal argumentaci žalovaného. Rozsudek tudíž považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný.

[13] K přípustnosti kasační stížnosti uvádí, že svým významem přesahuje zájmy stěžovatelky, neboť krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v tom, že aproboval postup žalovaného, který se *a priori* nezabýval otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu (rozsudky ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), jakož i v názoru, že se z úřední povinnosti v rámci soudního přezkumu nezabývá nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, pokud nebrání přezkumu žalobních námitek.

[14] Stěžovatelka namítá, že se soud nesprávně vypořádal s argumentem nedostatečně zjištěného skutkového stavu bez důvodných pochybností, pročez nesprávně vyhodnotil, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany. Domnívá se, že již v žádosti uvedla dostatečné a azylově relevantní důvody. Jelikož žalovaný její žádosti nevyhověl a krajský soud jeho nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí potvrdil, zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností i své rozhodnutí.

pokračování

[15] Krajský soud i žalovaný správní orgán se opomněly zabývat otázkou případného udělení doplňkové ochrany, resp. relevantně neuvažovaly, zda by vycestování stěžovatelky mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a tedy i důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Dle označené judikatury Nejvyššího správního soudu (bod [13] tohoto usnesení) přitom nelze *a priori* uzavřít, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu. Tím spíše se touto otázkou nelze vůbec nezabývat.

[16] Stěžovatelka namítá, že krajský soud se v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (kterou však blíže neoznačila) odmítl zabývat námitkou nedostatečného vypořádání se žalovaného s otázkou udělení doplňkové ochrany, neboť jde o námitku novou, která byla vznesena až při ústním jednání a nebyla uplatněna v žalobě. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem soudu, že soudy přihlíží k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z úřední povinnosti pouze v případě, že tato zcela brání přezkumu žalobních námitek.

[17] K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, stejně tak rozsudek krajského soudu. Popírá oprávněnost námitek kasační stížnosti a v podrobnostech odkázal rovněž na obsah správního spisu. Má za to, že dostatečně zjistil skutkový stav a všemi skutečnostmi se zabýval, přičemž si opatřil potřebné podklady a informace, o něž opřel své závěry, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Není pravdou, že by se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany. Tuto možnost posuzoval, avšak neshledal žádné důvody, pro které by bylo možno mezinárodní ochranu udělit. Napadený rozsudek považuje za správný a trvá na zákonnosti svého rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[19] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka sice v doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2016, v části, v níž navrhuje výrok rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, uvedla, že navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu č. j. 42 Az 2/2015 – 34, avšak na všech jiných místech správně označuje rozsudek č. j. 42 Az 1/2015 – 34. Nelze odhlédnout, že ve věci sp. zn. 42 Az 2/2015 jde o žalobu její zákonné zástupkyně, ve které je rovněž vedeno řízení o kasační stížnosti u zdejšího soudu. Je proto zřejmé, že se jedná o zjevnou chybu v psaní, která nemůže mít žádný vliv na jednoznačnost a srozumitelnost kasační stížnosti stran rozhodnutí, které stěžovatelka napadá.

[20] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne

26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 Nejvyšší správní soud uvedl: „O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[21] Stěžovatelka k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedla, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí, a nepovažuje proto kasační stížnost za přijatelnou z důvodů uvedených stěžovatelkou, ani z žádných jiných důvodů.

[22] Nejvyšší správní soud uvádí, že názory krajského soudu odpovídají ve všech ohledech ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to v obou stěžovatelkou namítaných otázkách. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 ze dne 8. 3. 2011 skutečně vyplývá, že správní soud nepřihlíží z úřední povinnosti vždy k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nad rámec žalobních bodů zohlední jen ty vady, které jsou natolik závažné, že mu znemožňují posoudit věc v mezích žalobních bodů. Rozšířený senát ve vztahu k řízení o azylu vymezil i skutečnosti, které odůvodňují odchylku od tohoto obecného závěru, tedy kdy je soud povinen vybočit z rozsahu přezkumu vymezeného žalobními body. Jedná se o situaci, kdy z poznatků, které má soud k dispozici vyplývá, že žadateli je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by znamenalo porušení zásady *non-refoulement* a ochranu nelze poskytnout v jiném řízení. Pokud však soud takové poznatky nemá, jak tomu je ostatně i v nyní posuzovaném případě (a stěžovatelka ani v průběhu soudního řízení tímto směrem nic netvrdila), je možnost překročení žalobních bodů vázána jen na výjimky upravené v s. ř. s., a tedy platí závěr, z něhož vycházel i krajský soud. V tomto rozsahu mu proto nelze nic vytýkat.

[23] Krajský soud, byť tvrdil, že se námitkou nebude zabývat, hodnotil přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ve vztahu k vypořádání se s otázkou udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a uvedl, že napadené rozhodnutí je

pokračování

přezkoumatelné, protože žalovaný se možností udělení doplňkové ochrany zabýval a své závěry zdůvodnil. S tím se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Nadto podotýká, že žalovaný se zabýval možností udělit doplňkovou ochranu v kontextu rodinných vazeb stěžovatelky (na straně 7 napadeného rozhodnutí), a tedy i z pohledu stěžovatelkou odkazované judikatury. Požadavkům z ní vyplývajícím tak zcela dostál, neboť hodnotil, zda vycestování stěžovatelky nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu podle žalovaného nepředstavuje skutečnost, že stěžovatelka má na území ČR biologického otce, neboť ten má novou rodinu, bydlí odděleně, stěžovatelku navštěvuje sporadicky, nepodílí se na její výchově, neplatí výživné, občas jí poskytne dárek a telefonují si, někdy ji navštíví. V době jejího desetiletého pobytu s matkou ve Vietnamu ji navštívil pouze dvakrát. Nelze proto plně souhlasit s krajským soudem, že žalovaný při posuzování možnosti udělit doplňkovou ochranu nehodnotil situaci stěžovatelky z úhlu pohledu námitky, která byla prvně uplatněna až v rámci ústního jednání před soudem. Jelikož však toto dílčí konstatování soudu nemohlo nijak změnit závěr, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné, nejednalo se o zásadní pochybení, které by mohlo mít vliv na hmotně-právní postavení stěžovatelky, a nemohlo proto způsobit přijatelnost předmětné kasační stížnosti.

[24] Nutno podotknout, že i samotný krajský soud se tvrzeními stěžovatelky zabýval, když ve shodě s žalovaným zhodnotil, že rodinné vazby stěžovatelky s otcem nemohou být významně narušeny, neboť otec má již novou rodinu a se stěžovatelkou udržoval deset let kontakt v její vlasti tím, že ji dvakrát navštívil a pravidelně jí telefonoval, přičemž stěžovatelka s ním nežije ve společné domácnosti a otec na ni neplatí žádné výživné. V této souvislosti rovněž zohlednil dobu dosavadního pobytu stěžovatelky na území České republiky trvající asi jeden a půl roku ve srovnání s předcházející dobou deseti let, kdy žila v zemi původu. Za takto zjištěného skutkového stavu proto přisvědčil žalovanému, že v případě návratu žalobkyně do země jejího původu, tj. do Vietnamu, nedojde k porušení závazků České republiky plynoucích z mezinárodního práva. Na správnosti těchto závěrů nemůže nic změnit ani fakt, že v souladu s žalobními body se krajský soud rodinnými vazbami zabýval v souvislosti s tzv. humanitárním azylem dle § 14 zákona o azylu. Podstatné je, že hodnotil, zda mohou být s ohledem na rodinné vazby stěžovatelky k otci žijícímu na území České republiky porušeny závazky České republiky vyplývající z mezinárodního práva. Stěžovatelkou odkazovaná judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27) sice nevylučuje, aby zásah do rodinného života cizince mohl představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany, avšak zároveň z ní plyne, že tomu tak může být jen za velmi výjimečných okolností. Krajský soud, který rodinné vazby hodnotil a neshledal v daném případě výjimečné okolnosti, nemohl rozhodnout v rozporu s citovanou judikaturou. Nadto, jak bylo již uvedeno, žalovaný posuzoval rodinné vazby stěžovatelky i podle § 14a zákona o azylu. Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že tak v rozporu s citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu *a priori* neučinil, a že by tedy krajský soud ustálenou judikaturu nerespektoval, když rozhodnutí žalovaného nezrušil. Krajský soud, ani žalovaný, netvrdil, že rodinné vazby cizince nemohou být v žádném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, naopak zabýval se podrobně okolnostmi daného případu. Námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli ani v tom, že krajský soud nesprávně posoudil otázku dostatečnosti zjištění skutkového stavu žalovaným tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti, a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. S tím se krajský soud velmi podrobně a správně vypořádal na str. 7 až 12 napadeného rozsudku a k obecným námitkám stěžovatelky lze toliko odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Skutečnost, že soud (ani žalovaný) v konkrétním případě stěžovatelky neshledal v příběhu stěžovatelky okolnosti, které by spadaly pod azylově relevantní důvody, neznamená, že by vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu či věc nesprávně posoudil. Nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti rozhodnutí, pokud navzdory mínění stěžovatelky krajský soud dospěl k závěru, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, 13, 14, 14a či 14b zákona o azylu. Stěžovatelka v průběhu azylového řízení skutečně nic azylově relevantního neuvedla a ani Nejvyšší správní soud nepovažuje snahu stěžovatelky, resp. její zákonné zástupkyně, legalizovat svůj pobyt na území České republiky, aby zde mohla chodit do školy, být nablízku biologickému otci a mít lepší život, za důvod, pro který by měla být její situace řešena v režimu zákona o azylu udělením některé z forem mezinárodní ochrany. Upozornil-li krajský soud stěžovatelku, že úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, pak tak učinil naprosto přiléhavě a na podkladu ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Lze tedy shrnout, že jak žalovaný, tak krajský soud, posoudil věc důkladně a podrobně, v souladu se zákonem o azylu i relevantní judikaturou.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, protože kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[27] Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu